

Γιώργος Πρεβεδουράκης

χαρτάκια

εκδ. Πανοπτικόν, Θεσσαλονίκη 2016, σελ. 122.

Θα συνεχίζουμε γιατί αυτή είναι η δουλειά μας: να συνεχίζουμε Μικρά σημειώματα, ημιτελείς σκέψεις, ένα ποίημα όσο ένας στίχος, μια ιδέα που έρχεται με προοπτική να συνεχίσει να υπάρχει ως κάτι μεγαλύτερο («σκέψου τι σόι συμπλέγματα/ θα κουβαλάνε οι στιγμές/ που προηγούνται/ της μεγάλης»). Τα χαρτάκια πρέπει να τα σεβόμαστε καθώς έχει πάντα τη δική του αξία κάθε τι μικρό που μπορεί να είναι αυθύπαρκτο, ακόμη κι αν δεν «βγαίνει» το υλικό για περισσότερα («ίσως αν άλλαζα τη γραμματοσειρά;»). Καρτ βιζίτ για τζιβάνες, [«Είπαμε να μαζέψουμε τα πεσμένα φύλλα και τις θρυμματισμένες μέρες μας/ Να τα στρίψουμε όλα σ' ένα χαρτάκι, μπόλικά ψηφοδέλτια έχουμε/ Να καπνίσουμε ένα τσιγάρο για τότε, την εποχή», (βλ. Λάμπρος Σπυριούνης «Ψαροκόκαλα της μνήμης»)], κοινές αγωνίες λοιπόν με όσους προσπαθούν κι αναρωτιούνται αν καταφέρουν εντέλει να αποκρυσταλλώσουν όσα αισθάνονται: «[] (αιωρούμαστε, είναι βέβαιο,/ εξ ου και τόσα σύρματα στον ουρανό)».

Είναι πολλά που ξεχωρίζω από τα σημειώματα του Γ.Π. «Χαρτάκια κολλημένα με μαγνητάκια στο ψυγείο της κάθε [ποιητικής] κουζίνας: να μην ξεχάσω/ να μην ξεχαστώ». Μια ανάλογη προσπάθεια (γραφή σε πρώτο πρόσωπο, με χιούμορ, αυτοσαρκασμό, πικρία αλλά ελαφρώς κλαυσιάρικη), κάνει τα τελευταία χρόνια ο Αλ. Αραμπατζής μέσω F/B. Σαφώς προτιμότερα από τα βαρετά κατεβατά που διαβάζουμε ως ποιήματα σε αλληπάλληλες συλλογές. Ένας αυτοέλεγχος, μια οικονομία σε έκφραση και χαρτί, ιδίως σε χρόνους κρίσης. (Και όχι μόνον οικονομικής.)

Να ξεχωρίσω μερικά στιγμιότυπα:

τι κι αν οι λίμνες αποξηράνθηκαν/ εμείς συνεχίζουμε το κουπί μας,
για ό,τι έγινα ευθύνομαι εγώ// για ό,τι απέγινα/ θα πρέπει να ευθύνονται και κάποιοι άλλοι,

ο χρόνος είναι υγιέστατο νόσημα// [χρόνια τώρα],
κάθε που χαμογελάς ελαττώνεται/ ο πληθυσμός των λωτοφάγων,
μια άδεια πενήμερη που ακόμα να τελειώσει.

Κωνσταντίνος Α. Κρεμμύδας, περιοδικό Μανδραγόρας